

I.

1

A hűvös időhöz képest indokolatlanul vidám napsugarak bujkálnak a fák ágai között. Egy-két bátrabb énekesmadár is dalra fakadt már, és a bokrok alatt néhány lila és sárga krókuszt is felfedezhet a figyelmesebb szemlélő. Március eleje van még csak, mégis egész sokan sétálnak a lakópark belső udvarában: két idősebb, kötött sapkás barátnő karonfogva kísérgeti egymást, majd szóba elegyednek a másik épületbe nemrég beköltöző nyugdíjas házaspárral. Távolabb egy babakocsis anyuka egy másik fiatalasszonnyal cseveg az új óvónéniről, de türelmetlen, futóbiciklis fiacskája miatt csak rövid eszmezerőre futja. A kavicsos járdán egy futó rója ki tudja, hányadik körét, és kerül ki éppen egy kicsi, de annál mérgesebb ebet.

Fanni az egész képet olyan idillinek látja, mintha egy már-már giccsesen boldog, élő festmény mozogna a szemei előtt. Megtelik a szíve a szép-az-élet érzéssel, s talán még a cinkéknek is szórna pár szem magot, ha lenne nála madáreleség. Így csak egy mosollyal konstatálja, hogy nemcsak az ő életében, hanem a dunakeszi Borókás Lakópark belső udvarában is minden a legnagyobb rendben zajlik.

Ráérősen, mintha nem is dolgozni menne, felsétál a negyedik emeletre, előkeresi a táskájából a kulcsot és még mindig gondolataiba merülve, belép az ajtón. „Jól mennek a dolgok az egyetemen. Bánfalvy tanár úr kiemelte a Teleki Pál miniszterelnökről írt házi dolgozatot, pedig ő nemigen osztogatja a dicséretek. És még abból a Juliékkal közös projektmunkából is kisülhet valami jó – egész értelmes ötleteket mondott Noel a múltkorai megbeszélésen.” Fanni harmadéves az ELTE történelem alapszakán és e pillanatban úgy érzi, hogy ennél nekivalóbb helyet nem is találhatott volna a felsőoktatásban. „És akkor még itt ez a munka is!” – örvendezik magában, ahogy rutinos mozdulattal felakasztja a kabátját a fogasra.

A lakás modern, egyértelműen látszik, hogy nem rég rendezték be. Egyszerűsége, praktikussága és a kevés bútor ugyanakkor arról is tanúskodik, hogy tulajdonosa nem fektetett több energiát az otthonteremtésbe, mint amennyit feltétlenül szükséges volt. A falakat nem díszítik képek, az ablakon nem lógnak függönyök és az étkezőasztalt sem fedi abrosz, a hatalmas teraszajtón beömlő napfény mégis melegséget csempész a legénylakásba. És hát a terasz! Fanni azt az egyet azért irigyli. A tetőteraszt, ahonnan nyári estéken a Pilis hegyvonulataiban és a Duna felett lenyugvó napban lehet gyönyörködni.

A lány lepakolja a holmiját az előszobában, és átvesz egy kényelmesebb pólót, amit az egyetemi cuccai között hozott magával. Még maradt egy kis darab a tízórára csomagolt szendvicséből, sőt, meggyőzi magát, hogy a jól sikerült dolgozatért megérdemli azt a kókuszos csokit is, amit a büfében vett, de aztán mégsem volt ideje megenni. Úgyhogy letelepszik a pici konyhaasztalhoz és nekilát az uzsonnájának. A telefonján elindítja az aktuális kedvenc dallistáját és teljes szívéből azt érzi, hogy újra kerek a világ. Átsuhan ugyan a fején a szomorkás gondolat, hogy milyen jó is lenne, ha mindezt még az apja is láthatná, de a feltörő

emlék már nem mar fájdalmasan a mellkasába. Inkább mintha a beáradó napfénnel apja meleg kezének cirógatását érezné az arcán.

Elmajszolja az édességet, aztán nekikezd a munkának. Úgy tervezi, először berak egy adag mosást, aztán jöhet a portörlesztés és a porszívózás. Közben szépen elrendezi a kanapén a párnákat, gondosan összehajtogatja az otthagyt pokrócot, helyükre rakja a dohányzóasztalon szanaszét heverő telefontöltőt, kajarendelő szórólapokat, fülhallgatót, karkötőket és még számos egyéb apróságot. Az étkezőasztal közepén üresen árválkodó díszálba belerendezi a konyhában talált banánokat és mivel még kissé szegényesnek ítéli a gyümölcskompozíciót, ráteszi a táskájában maradt két almát is. Persze az ilyesmi nem tartozik a szigorúan vett feladatai közé, de reméli, hogy figyelmességével egy kis örömet szerezhet. Meg talán enyhíteni próbál a lelkiismeret-furdalásán is, amiért belelapozott a laptop mellett hagyott noteszbe...

2

Kintről lerobbant gyárépületnek látszik, de bent fiatalos energia és lendület tölti be a helyet. Új tulajdonosa – jó üzleti érzéssel – kisebb helyiségekre osztotta az egykori gyártósori csarnokot, hangszigetelte őket, majd alap zenecuccal felszerelve kezdő és feltörekvő zenekaroknak adja ki próbateremként. Ádámék is ide járnak zenélni péntek esténként, kivéve, ha neki vagy Olivérnek fellépése van.

– Na, van nálam egy U2 *Beautiful day* és egy Jamie Winchester *It's your life*. Melyik legyen az új dalunk? – kérdezi Zsombor. Többnyire ő szerzi be a kottákat a repertoárjuk bővítéséhez.

– Örizzük a hagyományainkat! Amelyik előbb leér a földre! – adja ki az utasítást Máté, komolyságot színlelve. Erre Zsombor általános derűtség közepette, színpadias mozdulattal útjára engedi feje fölül a két papírlapot.

– Asszem, Bono-ék nyertek! – hirdet eredményt Ádám mosolyogva.

Zsombor így mindenkinek kiosztja a győztes kottát, és a csapat belekezd a hangjegyek kisilabizálásába. Másfél órával később már felismerhető és élvezhető dallamok szűrődnek ki a helyiségből.

A fiúk két-három éve álltak össze egy bandába Riverside Boys néven és főként régebbi, ismertebb rockszámokat játszanak. Igazi örömmzenélés ez: itt adják ki magukból mindazt, ami a teljesítménykényszeres heti robot során felhalmozódik bennük. Az csak ráadás, hogy még sikeresnek is bizonyulnak: ismerősök révén felléptek már párszor kocsmákban és klubokban és úgy tűnt, a közönség szerette, amit csinálnak.

A fiúzenekar ötlete Ádámtól és Olivértől származott. A Színművészetin utolsó évesek voltak, amikor egyik tanárjuk megjegyezte, hogy a mai színházi viszonyok között nem árt több lábon állni. Szóval házi feladatként gondolják csak át, milyen egyéb képességekkel, tehetségekkel vannak megáldva, amik jól jöhetnek majd még a munkaerőpiacon. Ádámék persze nem vették komolyan az intelmet, de azt végiggondolták, hogy egész jól tudnak gitározni, énekelni, sőt Olivér gimiben dobolni is megtanult, szóval

miért is ne?! Hamar melljük keveredett még Máté, Ádám általánosbeli barátja – azóta középiskolai magyartanár az egyik budai elitgimiben –, mert ő is jó ötletnek gondolta a heti feszültséget rockzenében levezetni. Zsombort, a billentyűst – privát életében gépészmérnököt – végül a Dunakeszi Apró Facebook-csoportban találták, de ő is kezdettől fogva tökéletesen beleillett a bandába. Meg hát – mint perdöntő érv és persze folyamatos ugratási téma – kellett valaki, aki tud számolni, ha a bérleti díjról vagy esetleg gázsiról volt szó.

A próba után ezen az estén is, mint legtöbbször, közösen beülnek a gyárépülettől pár sarokra álló Kulacsba. A kocsma nem számít rossz helynek Fóton: igényes pub-nak újítták fel néhány éve, hangulatos, jól elszeparált boxokat alakítottak ki és az itallapon sörkülönlegességek, minőségi borok, sőt, prémium whiskey-k is helyet kaptak. Ma is nyüzsgés és élénk beszélgetés tölti be a teret, amikor a fiúk belépnek. A szokásos asztaluknál már ül egy társaság, ezért egy másikat keresnek. Amíg elhelyezkednek, Olivér mindannyiuknak rendel a pultnál egy-egy sört. Nem önkiszolgáló a hely, de a csapat ügyeletes szívtiprója a világért sem hagyná ki, hogy flörtöljön egy kicsit a szép arcú, szép idomú pincérlánnyal.

– Ezt a kört én állom! – egyensúlyoz Olivér a korsókkal az asztalukhoz. – Megkaptam a pénzt a tavalyi haknikért! Gazdag vagyok, gyerekek, enyém a világ!

– Így nem sokáig! De azért kösz! – jegyzi meg Máté. – Biztos megéri az a sok utazás? Minden nap másik szállodában ébredsz, annyi helyen léptek föl azzal a társulattal!

– Ne viccelj! Ahány város, annyi nő! De komolyan, nem rossz az, hogy bejárom az országot és megismerek egy csomó embert! A gázsi meg legalább másfélszer annyi, mintha állandó színházban játszanék. Ádámnak persze könnyű, nem kell a pénzen rugóznia. Neki apuék dunai panorámás lakást vesznek. Mire is? – fordul hozzá. – A 25. születésnapodra?

– Nem, azt csak úgy kaptam!

– Ja, bocs, az más! – és mindannyian együtt nevetnek. Tudja Ádám, hogy Olivér csak hecceli, úgyhogy nem sértődik meg. Így megy ez köztük, már mióta csoporttársak lettek az egyetemen.

– Egyébként állandó színházból is meg lehet élni – Ádám tapasztalatból beszél, öt diploma után rögtön szerződtette a Madách Színház –, csak mellékeseket is kell vállalni. Sok szinkront például. Vagy, ami adódik. Mondjuk így pénzed lesz, csak időd nem, elkölteni... – mereng el a fiatal színész.

– Ugyanez nálam is! Pénz van, szabadidő nincs! – legyint Zsombor. – Rendelek is inkább még egy kört, ha másra már nem tudok, rátok legalább érdemes költeni!

Sorsközösségükre való tekintettel Ádám Zsomborral tart és segít neki az asztalhoz vinni az újabb korsókat. Ezen az estén a fiúk igazán megkímélik a pincérlányt. Ahogy visszaérnek, Máté, a magyartanár kezd új sztoriba:

– Nem hiszitek el, mi történt a suliban!

– Nyugdíjba ment a matektanár és mostantól azt is te fogod tanítani?

– Kikapcsolták az áramot és a fűtést?

– Nektek kell takarítani is? – csak úgy szárnyalnak az ötletek.

– Majdnem, de nem! Képzeljétek el, rámkattant egy csaj a tizenegyedikből! Eddig is furcsa volt egy kicsit, ahogy nézett, de tegnap kaptam tőle egy szerelmeslevelet. Rendes, kézzel írottat. A táskámba csempészte bele!

– Na, hát tizenegyedikes, az már 17 éves! Mi azzal a baj? – lelkesedik Olivér.

– Hülye vagy! Az, hogy a tanítványom és kirúgnak miatta! Meg amúgy is full kellemetlen! Hogy utasítsak vissza egy totál szerelmes kamaszlányt úgy, hogy közben ne sértsem meg?!

– Ha neked is tetszik, sehogy! Egy évet kell várnotok egymásra, aztán szárnyalhat a szerelem! – évődik Ádám.

– Hát ilyen tényleg nincs! Még a végén Máténak lesz először csaja közülünk! Jó, persze Olivér egyéjszakásai most nem játszanak! – hitetlenkedik Zsombor.

– Akkor én inkább már Ádámra fogadnék! – vág vissza Máté. – Jóképű, fiatal és még színész is. Már most kap rajongói leveleket, autogramokat kérnek tőle a koncertjeink után...

– Ez szuper, igen, de mégis mikor van időm találkozgatni valakivel? Délelőtt próba, délután szinkron, heti 4-5 este fellépés, meg ami még jön... Ja, és úgy tűnik, megkapok egy sorozat szerepet is. Ha összejön, májusban három hónapra levonulunk vidékre forgatni.

– Na, hát akkor majd ott összeszedsz valami csini statisztalányt! – ötletel Olivér, az örök optimista.

– Nem, az munka! Nem keverem a magánélettel! Az pont olyan lenne, mintha Máté a diákjával járna!

– Nemhogy hálásak lennétek a melóitokért! Én kivel randizhatnék a munkahelyemen? Csupa gépész csávó! Max a laptopomat nézegethetem! Majd kreálok a tervezőprogramommal egy statiszta diáklányt! – méltatlankodik Zsombor.

– Éljen a mesterséges intelligencia! Erre igyunk! – emelik a poharukat a fiúk és vidáman folytatják eszmecseréjüket az élet nagy kérdéseiről.

3

Fanni vidáman ér haza: elégedett a jól végzett munkával, az eredményes hetével, általában az élettel, és örömmel gondol az előtte álló szabad hétvégére is. Talán vasárnap még a menhelyre is ki tud menni, ahol időnként önkénteskedni szokott.

A város „ófalusi” részében, családi házas környéken laknak, de szerencsére közel az új lakóparkhoz, így negyedóra sétával haza is ér. A házuk klasszikus Kádár kocka, itt-ott megkopott piros-sárga festéssel, eredeti faredőnyökkel és hullámlemezzel fedett kis oldalterasszal. A kiskapu kicsit nyikorog, ahogy kinyitja – majd szólni kell a szomszéd Karcsi bácsinak, hogy olajozza be, legyen kedves. Az előkertben náluk is kel

néhány nárcisz, meg talán tulipán is. Ezek amolyan vadvirágok: senki nem ültette őket, de minden évben konokul újra előbújnak.

Mikor belép a házba, anyját a konyhából hallja tenni-venni. Ma délelőttös volt a dohányboltban, úgyhogy korán hazaért. Bízató illatok csapják meg a lány orrát.

– Hazaértél, Fannikám? Pakolj le, fél óra és kész a pörkölt! Nokedlit csinálok hozzá, Zsozsó azzal kérte. Nem baj, ugye? Te is szereted, nem?

– Persze, nekem mindegy!

– És mi volt az egyetemen? Mit tanultatok ma? – érdeklődik az anyja.

– Képzeld, Bánfalvy tanár úr – ő tanítja a jelenkort –, megdicsérte a házi dogámat!

– Na, ügyes vagy! Mindig mondtam én, hogy te vagy a család esze! Te leszel az első diplomás közöttünk! – azzal visszafordul a fazék fölé, hogy keverjen egyet a rotyogó vízben kergetőző nokedlikben.

Fanni lezuhanyozik, átöltözik, és fél órával később már a kis konyhaasztalnál ül édesanyjával a gőzölgő pörkölt fölött.

– Gyere már, Zsozsó, kihűl a vacsora! – hangzik anyja figyelmeztetése.

– Mindjárt megyek! – szól ki harmadszorra is Fanni öccse a szobából. – De nem akarok meghalni!

Egyikük se tudja konkrétan, mivel is játszik Zsolti a számítógépen, de arról már többször megbizonyosodhattak, hogy harc közben nem lehet félbehagyni a küldetést.

– Én meg nem akarom újramelegíteni! Amúgy is miattad főztem a nokedlit!

Fanni a szóváltás közben a viaszos vászon terítő virágindáit bogozza a szemével. Kiskorában még az ujjaiával is követte a tekervényeket, de azt ennyi évesen azért már cikinek érezné.

– Jól van már! – zárja rövidre a vitát a fiú, de persze elő ezután sem kerül.

Fanni anyja még morog valami olyasmit az orra alatt, hogy el nem tudja képzelni, mi olyan izgalmas ezekben a játékokban, meg hogy a kamaszokat nem lehet bírni idegekkel, de végül megenyhülve a lányához fordul:

– Akartam venni egy kis sütit is a cukrászdában, a kedvencedet, képviselőfánkot. De végül mégsem kaptam meg a plusz pénzt, amit a főnökasszony beígért. Pedig emlékszem, év végén még égre-földre esküdözött, hogy idéntől minden hónap végén lesz bónusz, ha vállaljuk a plusz két szombatot. De látod, annak is csak addig vagyunk jók, amíg dolgozunk, a pénzt meg inkább megtartja magának! Ilyenek a munkaadók mind! Csak legalább neked legyen szerencséd azzal a nagymamával!

– Jutka néni nagyon kedves, és az első hónap után pontosan fizetett!

– Akkor jól van! Örülök én, hogy dolgozol! Sajnos kell is, nemigen tudlak most támogatni. Apád jól itt hagyott minket a bizonytalanba’!

Fanni alig akar hinni a fülének. Hogy mondhat ilyet az anyja?! Egyáltalán, hogy tud rosszat mondani a férjéről, a gyerekei apjáról, akivel majd' 30 évet leélt? A nyelvén van, hogy megjegyyezze, nyilván az apja sem daczból halt meg 56 évesen, és végképp nem azért, hogy velük kiszúrjon. De nem szokása, hogy az anyjával ellenkezzen. Ahhoz meg végképp nem érez magában elég erőt, hogy egy vitában védelmébe vegye az apját. Egyáltalán, ahhoz sem, hogy beszéljen róla. Fél, hogy csak sírva fakadna, amit legkevésbé az anyja előtt szeretne. Úgyhogy inkább nem szól semmit.

– De hogy pont takarítani mész el! Nem fér a fejembe! Annyi diákmunkát lehet manapság találni! Okos, értelmes lány vagy! Hogy miért éppen egy lusta úrifíú szennyest akarod mosni?!

„Na, szuper, elértek a másik kedvenc témájához!” Ezt a lemezt végighallgatta már párszor, mióta megkapta a takarítói állást. De ez a másik dolog, amiről biztosan nem kezd vitát az anyjával. Sose mondaná el neki, miért is akar ő pont arra az „úrifíúra” mosni. Sose vallaná be, mennyire jól esik neki ott tevékenykedni, rendezgetni, szépítgetni a lakást. És remélhetőleg, az anyja se rakja össze egyhamar a képet. Úgyhogy csak annyit válaszol:

– Ne izgulj, lesz még külön munkám is! De kiegészítésnek ez most pont jó!

– Te tudod! – amiben pont az van benne, hogy biztosan nem tudja. Tapasztalatlan kis fruska, aki jó úton halad, hogy elrontsa az életét.

Fanni jókedve úgy párolog el, ahogy kihűl a nokedli Zsolti tányérján. Az apja sosem mondott volna neki ilyeneket! Ő mindig támogatta, biztatta, még akkor is, amikor már sok ponton elvesztette a fonalat lánya egyetemi életével kapcsolatban. Sándor jószándékú, de egyszerű ember volt, 25 évig dolgozott karbantartóként az egyik helyi iskolában.

Fanni rossz szájjal vonul be a szobájába. Hogy romolhatott el a végére így ez a nap?! Ledől az ágyára, és azon gondolkodik, talán jólesne, ha kisírná magát. De hiába próbálkozik, nem gyűlnek könnyek a szemébe. Tekintete az ágya fölötti falra, az ott függő parafatáblára téved. A plakátokra, kinyomtatott képekre, kivágott újságcikkekre, kézzel írt dalszöveg-részletekre. Az ő kis szentélyére. Elmosolyodik, és a kellemes emlékektől szép lassan megnyugszik.

4

Fanni az ágyán fekszik és az emlékeibe réved. A színházjegyet a huszadik születésnapjára kapta a szüleitől, majdnem pont egy éve. Apja akkor már beteg volt, ezért csak anyjával mentek az előadásra. Az egész nagy élményt jelentett, Fanni utoljára általánosban volt színházban. Eleve a szép ruha: szoknyát és harisnyát vett fel, amit utoljára a ballagásán viselt. Pedig jól áll neki: vékony, formás lábai és finom, törékeny alkata van. Kicsit ki is sminkelte magát, amire mondjuk nemigen szorult rá. Fiatal, üde arca finoman keretezi ívelt zöld szemeit, melyekben szelíd, nyitott tekintet csillog. Mindenesetre ő szebbnek érezte magát a púdertől és a szempillaspiráltól. Aztán az a gyönyörű színházépület: vörös szőnyeg,

kovácsoltvas korlátok, előkelő fények, arany és bordó mindenütt, akár egy palotában. Az anyja is szokatlanul nagyvonalú volt: a szünetben perecet vettek, sőt még pezsgőt is ittak! És elvarázsolta őket a darab is: népszerű musical magával ragadó zenével, felemelő történettel, látványos jelmezekkel és grandiózus díszletekkel. Na és a három főszereplő fiú! Egyszerűen nem lehetett nem beléjük habarodni! Sármosak, izmosak, vagányak és csibészek voltak, jól énekeltek és táncoltak, és ha kellett, harcoltak, ha kellett hódítottak.

Fanni az egyikőjüket látta már TV-ben, valamelyik éneklős műsorban, de nem tudta, hogy hívják. Az aulában végignézte a szereposztást és a három nevet gyorsan beírta a telefonjába. Ahogy hazaértek, még úgy, csinosan leült a számítógép elé, és rájuk keresett. Hamar rábukkant az eddigi pályafutásukra, pár képre, videóra. És aztán nem volt megállás: az elkövetkező hetekben minden szabad idejét az interneten töltötte és összegyűjtött minden fellelhető információt, cikket és beszélgetést a fiatal színészekről és különösen az egyre inkább kedvencévé váló Szilágyi Ádámról.

Szinte pályakezdőként még nem volt róla fönt túl sok minden, de azért Fanni végigböngészte a közösségi oldalait, összeszedte, melyik darabokban játszik még és mit, végignézegette és lementette az összes róla készült színházi sajtófotót. Számtalanszor átolvasta az egy-két fellelhető, vele készült interjút, és megnézte a rockbandájának koncertjein készült telefonos videókat is. Pár héten belül mindent tudott róla, amit ismeretlenül tudhatott, és mi tagadás, nagyon szimpatikus volt neki a fiú. És nemcsak a külseje, a vagány frizurája, a csillogó meleg barna szemei és az izmos karjai, hanem az intelligenciája miatt is. Tetszett neki, hogy nem mindenféle hülyeséggel, szelfikkel, sportkocsikkal, meg buliképekkel volt teli az oldala, hanem például idézeteket, film- és könyvajánlókat osztott meg, meg persze a színházi munkájához kapcsolódó meghívókat, fotókat, dalrészleteket, időnként szórakoztató kulisszatitkokat is. Az interjúkból elsősorban az tűnt ki, hogy ez a fiú igazán elkötelezett a hivatása iránt, lelkesen beszél a munkáiról és nem sajnálja a sok befektetett energiát.

A Fanni ágya fölötti parafatáblán először csak a születési színházjegy és az ott szerzett műsorfüzet jelent meg, de aztán egyre több Ádám-kép is helyet kapott mellettük.

Az anyja egyszer meg is jegyezte:

– Mi az, kislányom? Lecserélted a csokipapírokat meg a hercegnőket?

Fanni elpirult, mint akit tetten érnek, és csak egy szégyenlős „Aha...” tellett tőle válaszként. „Talán igaza van az anyjának – gondolta –, úgy viselkedik, mint egy idétlen, koncerteken sikítózó csitri.” De aztán megmakacsolta magát. Végül is tini korában neki sosem volt tele a szobája poszterekkel, sosem rajongott senkiért sem. Nem áradozott jóképű színészekről vagy felkapott énekesekről, még csak kigyúrt sportolók után sem áhítozott, mint a többi gimis osztálytársnője. Ennyit igazán bepótolhat a kihagyott kamaszkorából! Úgyhogy maradtak a képek, meg aztán idővel jött hozzájuk a többi ereklje.

Ádám hazaér a sörözésből. Észre sem veszi, hogy az új dallamot dúdolja, amit ma próbáltak először. Lepakol, eszik két szeletet a tegnapi maradt pizzából, aztán elmegy zuhanyozni.

Fürdés után még nem álmos. Nem baj, gondolja, holnap nem kell korán kelni, csak délutáni előadása lesz. Így hát ledől a kanapéra és görgetni kezdi a telefonját. Átfutja a közösségi oldalait, de senkivel semmi említésre méltó nem történt. Félig átolvas egy-két közéleti, meg politikai hírt, de hamar rájön, hogy ezek most egyáltalán nem kötik le. Ahogy a telefontöltőjéért nyúl, elégedetten állapítja meg, hogy nem kell keresnie és főképp, nem kell kigubancolnia, mint általában. Mert a töltő szépen összetekerve fekszik az asztal szélén. Hálás mosoly suhan át az arcán: az élet apró örömei!

A fiúkkal való beszélgetés jut eszébe. „Jó, hogy így összejárnak, és van kivel megdumálni a dolgokat! Milyen irigylésre méltó ez az Olivér! Olyan spontán, olyan laza, amilyen ő sose lesz! És mindennek tud örülni! Ő meg mindig azon kattog, elég jó-e, amit csinál. Hogy nem kéne-e többet beletennie a munkáiba? Meg egyáltalán, elég tehetséges-e? Valószínű, jobban kéne hinnie magában! Az jól esett, amit Máté mondott, hogy sztáralkat vagy valami ilyesmi, meg hogy fölhozta, hogy autogramokat szoktak tőle kérni.” Erről eszébe jut, hogy hátha jót tenne a tépelődő lelkének, ha átolvasná az üzeneteit, amiket a rajongóitól kapott. Persze csak magában hívja őket így. Elég nagyképűség lenne rajongókról beszélni, amikor összesen két darabban játszik főbb szerepet, meg párszor felléptek a bandával – még csak nem is saját számokkal.

De azért tényleg kapott már pár üzenetet, amiben gratuláltak neki egy-egy fellépése után, dicsérték a hangját, a tehetségét. Jól esik ilyeneket olvasni, kinek ne esne jól?! Örül, hogy a munkájával örömet szerez másoknak, végül is ezért csinálja, nem? Jobbára persze tinilányok írnak neki, akikkel nagyon ésnél kell lenni. Mindig kínosan ügyel arra, hogy a válaszai messzemenően visszafogottak legyenek. Kinek hiányzik a bonyodalom?!

Az üzenetei között rábukkan @fanni.b2004 tavaly májusi gratulációjára is. Azt írta, hogy a nagynénjével látta a *Fekete üstökös* című darabban, ezt a jegyet kérte tőle gyereknapi ajándékként. „Milyen helyes ez!” – mosolyog magában Ádám. Meg, hogy nagyon tetszett neki, ahogy játszott és énekelt. Ő is visszafogottan írt, kedvesen, nem volt túl sok. Vicces, hogy most ez a lány rendez gyümölcskosarat az étkezőasztalára!

Önbizalomépítő nosztalgizálásából telefonjának pittyegése zökkenti ki. Ki ír neki ilyen későn?! „Bátyus, ugye ráérsz holnap egy sütire? Szükségem van rád!” Ádám elmosolyodik. Hugicának úgysem lehet nemet mondani, mindig kiköveteli magának, amit akar. Például a Bátyus segítségét. Meg a figyelmét. Meg persze a bankkártyáját. Úgyhogy megadóan válaszol: „Persze! 11-kor a Körúton, a Haboskávében? 1-re a színházban kell lennem.” Válaszul – és köszönetképpen – egy szívecskét fújó cicát kap. Válságtanácskozás ezzel leegyeztetve!

Így Ádám végül hozzákészülődik a lefekvéshez. Beállítja az ébresztőt, mert nem bízik benne, hogy magától 10 előtt fölébredne. Még olvas pár oldalt, és bár nem rossz a könyv, végül mégis elalszik rajta.

6

Szerencse, hogy beállította az ébresztőjét, mert még így is nehézkesen kászálódik ki az ágyból. Sűrű volt a hét, valószínű, most jött ki rajta a fáradtság. Meg aztán az sem segít, hogy majdnem olyan sötét van kint, mintha fel sem kelt volna a nap. A tegnapi tavaszi idők mára nyoma sem maradt, szakad az eső kitartóan, és úgy látszik a park fáin, hogy még erős szél is kerekedett hozzá.

Ádám elkortyolja a kávéját, közben ráérősen bámulja a nappali nagy üvegajtaján át, hogy vonják párába a szemközti hegyeket a morcos esőfelhők. Az elmúlt öt hónapban, amióta itt lakott, nem sokat gyönyörködött a lakás agyonajnározott panorámájában, de most el kell ismernie, hogy ez a mai látvány megfogta. Jól esik az esőcseppek monoton kopogását is hallgatni, nem dudálnak autók, nem csikorog a villamos, nem szirénázik mentő sem. Most először örül annak, hogy anyja ragaszkodott ehhez a lakáshoz, meg ahhoz is, hogy Dunakeszin maradjon, noha ő a színház közelsége miatt jobban el tudott volna képzelni egy budapesti lakást.

Talán a kávé segít, így már valamivel lendületesebben öltözködik fel. Nem gondolja túl a szettjét, egy kényelmesebb nadrágot és egy márkás, piros, kapucnis pulcsit vesz fel, az időjárásra való tekintettel pedig egy valamelyest vízálló sportcipőt választ. Összeszedelődzködik, és elindul a hűgával megbeszélte találkozóra.

Ő ér oda előbb, úgyhogy keres egy asztalt. Nem először jár itt. Mivel csak másfél saroknyira van a Madáchtól, előfordul, hogy a próbák szünetében kiugrik ide egy kávéra. Néha pár kollégája is elkíséri. Szereti ezt a helyet, a Haboskávét, csak nem ilyen időben. Hanem tavasszal, meg nyáron, amikor nyitva van a kinti, körüti terasza is. Ádám ott ücsörögve gyakran figyeli a járó-kelőket, és megpróbálja kitalálni, ki hova siethet, mi lehet a foglalkozása vagy hogy miért szomorú. Így viszont, hogy beszorulnak a benti térbe, inkább nyomasztja a hely. A sok arany díszítést, tükröt és művirágot túl giccsesnek találja. Az utcán pedig alig jár valaki. Azok is esernyő alatt, behúzott nyakkal sietnek a dolgukra.

Szerencsére nem kell túlzottan elmerülnie a berendezés tanulmányozásában, mert megérkezik Bori. A lány csinos, mint mindig. Élénk színű garbót, hozzá divatos bőrnadrágot és hosszú csizmát visel, ami jól kiemeli formás idomait. Világos szőke haja laza kontyba tűzve, néhány elszabadult tincs vidáman lóg az arcába. Azonban a hangulata teljes összhangot mutat az időjárással, épp csak, hogy nem sírva ül le. Ádám rögtön látja rajta, hogy a tegnapi segélykérő üzenet nem volt túlzó és egyetlen kishúga tényleg kétségbe van esve. Ami amúgy egyáltalán nem jellemző rá.

– Mi a baj, Hugica? – kezdi mindjárt faggatni.

– Figyelj, Bátyus! Ez így nem mehet tovább! Elköltözök otthonról vagy nem tudom! Apa kiidegel! Állandóan azzal piszkál, hogy nem csinálok semmit! Már csak azt nem mondta, hogy semmirekellő vagyok! Vagy ingyenélő! – csak úgy dől belőle a panasz. Bori félévkor otthagyta a főiskolát. Amúgy se meggyőződéssel ment menedzsment szakra, de aztán hamar meg is bizonyosodott róla, hogy ez nem az ő világa. – És tudod, mi a legrosszabb az egészben, hogy igaza van! Azóta tényleg nem csinálok semmit! De azért, mert fogalmam sincs, hogy mihez kezdjek!

– Bori! Senki nem gondolja azt, hogy semmirekellő vagy! Tehetséges, szép, ügyes lány vagy!

– Hát apa szerint nem! Már az is idegesíti, ha leülök TV-t nézni! Beszól, hogy sorozatbámulás helyett inkább hasznossá tehetném magam!

– Tudod, hogy apa ilyen! Munkamániás, kötelességmániás.

Édesapjuk, dr. Szilágyi Ágoston ügyvéd valóban világ életében rengeteget dolgozott. Ügyfelei számára mindig elérhető volt, ügyeibe és a vonatkozó jogszabályokba a legapróbb részletekig beleásta magát, a tárgyalásaira, ha kellett, éjszakába nyúlóan készült.

– Hát igen... Ja, és még maximalista is! Tudod a jelszót:

– „Nem az a lényeg, hogy mit csinálsz, hanem hogy azt hogyan csinálod!” – kacsintanak össze cinkosan, ahogy együtt kántálják az otthon milliószor hallott alapelvet. De ahogy végigmondják, mindjárt el is nevetik magukat, mert megjelenik előttük apjuk katonás tartása és szigorú nézése, ahogy ezt a magvas életbölcsséget minden fontos beszélgetés során megosztja velük.

– Na, és akkor ehhez képest én a semmit csinálom! – kontrázik Bori, mostmár kicsit feloldódva.

– Adj magadnak időt! Járj el minél több helyre, menjél előadásokra, tanfolyamokra, közösségekbe, beszélgess emberekkel! Adj esélyt, hogy rátalálj olyan dolgokra, amik érdekesek a számodra! – Ádám kissé tanácstalan, mit is javasoljon a kishúgának. Ő sosem járt ilyen cipőben. Ő a felsős drámaszakkör óta pontosan tudta, hogy színész akar lenni. De mindenképpen szerette volna megnyugtatni Borit és valahogy visszaadni neki az önmagába vetett hitét. – Ne légy türelmetlen, és meg fognak találni a jó dolgok! És hidd el, ha apa látja, hogy próbálkozol, egy idő után békén fog hagyni!

– Talán igazad van! – enyhül meg végül Bori. – Hazamegyek, és ráülök az internetre. Addig nem nyugszom, míg legalább egy önkéntes munkát nem találok magamnak!

– Ez a beszéd! – örül Ádám, hogy kicsit sikerült felvidítania a húgát és hogy újra azt a lelkes Borit látja maga előtt, aki lenni szokott.

– De előbb muszáj ennem egy Sacher-tortát. Ugye meghívsz?

– Ez csak természetes, kisasszony! – és egy udvarias kézmozdulattal a süteményespult felé invitálja kedvenc Hugicáját.

Az édesség mellett aztán már könnyebben folyik a szó, Bori, szokása szerint, sokat csacsog. Az otthoni kutyákról és macskákról, közös ismerősökről és a távolabbi családtagokról mesél. Ádám – mióta

elköltözött otthonról és csak ritkán van ideje hazamenni –, nem annyira naprakész ezekkel pletykákkal, de szerencsére Hugicája most megfelelően képbe helyezi.

Végül háromnegyed egy fele Ádám vet véget a beszélgetésnek, hiszen neki jelenése van a munkahelyén. A Haboskávé előtt búcsút vesznek egymástól, majd két irányba sietnek el.

7

– Fanni? Egy cappuccino az automatából?

– Nem, kösz, még mindig nem szoktam rá! Maradok a csokinál.

– Ahogy gondolod! – lép oda Petra a kávégéphez, és azon morfondírozik, a csokis vagy a vaníliás változat gombját nyomja-e meg.

Közben Fanni és András lehuppannak az igencsak retro mintás, narancssárga-barna és már nem is túl jó állapotnak örvendő egyik kanapéra. Ki tudja mikor és honnan hozták ezeket ide, mindenesetre az első használóik már biztosan réges-rég lediplomáztak. De tény, hogy most is jó szolgálatot tesznek a lépcsőház melletti aulában, ahol az előadások és gyakorlatok közötti szünetekben mindig élénk közösségi élet bontakozik ki. Petrának már csak a szemközti fotelben jut hely, de nem bánja.

– Tanultatok már a szerdai ZH-ra?

– Majd holnap! A második világháborút úgyis tudom! – András nem volt se túl ideges, se túl szorgalmas típus. Ő általában tökéletesen megelégedett azzal, ha hármasra levizsgázott.

– Én hétfvégén már belenéztem egy kicsit! De az a sok hadművelet, meg fegyvertípus! Hát ez nem az én korszakom! Amúgy szerintetek vaktérkép lesz benne? – aggódik Fanni.

– Igen, biztosan! Kriszti mondta, hogy a Kovalcsik mindig rak bele. Ő tavaly végezte ezt a tárgyat, tudjátok, ő mostmár mesterszakos. – Petra sok mindenkit ismer az egyetemen és általában jól tájékozott.

– Szuper, akkor nézhetem át azt is! – sóhajt Fanni.

– És mi van a művelődéstörténet projekt munkáttal? Jó gázos csoportba osztott be téged a Kunhalmy. Még a Juliék hagyján, de a Noel...!

– Figyelj, én is meglepődtem, de legutóbb egész használható hozzászólásai voltak. Lehet, hogy nem is annyira lúzer az a fiú, csak a furcsa haja meg ruhái miatt gondolja mindenki annak. Most az a terv, hogy holnap délután átmegyünk a Nemzeti Múzeumba, ott van egy terem az 1920-as évekből mozi. És akkor élt színészekből raknánk össze egy kisfilmet.

– Ez totál érdekesen hangzik! Hát mi ehhez képest még sehol se vagyunk a mienkkel... – ismeri el Petra.

Közben a mellettük lévő kanapéra telepszik egy másik csoport is. Nagyrészt szintén az évfolyamtársaik, bár egy-két mesterszakos fiú is van köztük. A társaság hangos, már-már zavaróan harsány.

A figyelem középpontjában Claudia áll, az évfolyam legdekoratívabb lánya. Fanniékat természetesen szóra sem méltatják, de valószínűleg nem is igen találnának közös témát.

A két lány fancsali képpel fogadja az újonnan érkezőket. Fannit főképp az idegesíti bennük, hogy ők azok, akik végigbulizzák az egyetemi éveiket, nagyjából tesznek a tanulásra, aztán valahogy mégis lesz diplomájuk. Neki ez mért nem megy, miért olyan lelkiismeretes?! Petrát meg leginkább az zavarja, hogy Claudiával szemmel láthatóan nincs egy súlycsoportban és valószínűleg nem is lesz soha. Fanni barátnője kétségtelenül teltebb itt-ott a kelleténél és stílusát tekintve inkább bohókásan öltözködik, általában vicces bő pólókban jár, meg tarka zoknikat húz. Ami amúgy jól passzol a személyiségéhez, de Claudia vasalt szőke haja, csipkés topjai és szűk szoknyáskái mellett inkább bénának hat. András az egyetlen, akit nem zökkent ki nyugalomból a hangos társaság.

– Te figyelj, Fanni! – vált témát Andris a tanulásról. – Szerettük volna már kérdezni a Petrával, csak nem akartunk bunkók se lenni. – A fiú láthatóan zavarban van, keresi a szavakat.

„Vajon mi fog ebből kisülni?!” – villan át Fanni agyán, de ekkor fűlsértő kacagás harsan fel a szomszédból.

– Na, jó! Ebből elég volt! Szerintem ideje indulni, úgylis nemsokára kezdődik a következő óra! – elégeli meg Petra a ricsajt és főképp a túl látványosan vidám bagázst.

Felcihelődnek, kabát, táska, miegymás és a második emelet felé veszik az irányt. A folyosón haladva aztán András újra belekezd a mondandójába:

– Szóval, hogy tudjuk, hogy tavaly halt meg az apukád, úgyhogy simán megértjük, ha ez még nem téma, meg korainak érzed vagy valami. De eszünkbe jutott, hogy totál jó volt az a két koncert.

– Ja, mi nem is akartunk elmenni, aztán csak rávettél minket! A végén meg hogy tomboltunk már mindkétyszer! Jó az banda, fullos zenéket játszanak! – lelkesedik Petra is.

„Ja, hogy Ádám bandája!” – esik mostmár le Fanninak, miről is beszélnek a többiek.

Valóban ő derítette ki a fiú bejegyzéseiből, hogy mikor és hol adnak koncertet. És valóban ő fűzte meg az egyetemi barátait, hogy tartsanak vele. Ő akkoriban nagyon lelkes volt, és a két színházlátogatás után nagyon szerette volna Ádámot zenélni is látni. Ahogy felidézte a tavaly őszi emlékeket, Fanninak mindjárt a koncert utáni autogramkérés képei ugrottak be. Az első alkalommal csak a többi rajongót látva esett le Fanninak, mennyire nem készült egy ilyen lehetőségre. Úgyhogy másodszorra már kartonra nyomtatott fényképpel és több filccel a táskájában érkezett. Meg pár előre átrágott és sokszor újrafogalmazott mondattal. Amikből a végén nagyjából ennyi hangzott el:

„– Szia! Kérhetek én is autogramot?

– Hát persze!

– Láttalak már színházban is és nagyon tetszett az is!

– Örülök! Akkor remélem, máskor is jössz még színházba!

– Én is remélem!” – majd visszakapta az aláírt képet és a filcet, és igyekezett nem túl bugyután viszonzni a fiú kedves mosolyát.

A kapott autogram természetesen kikerült a Fanni ágya fölötti parafatáblára. A képet nézegetve a következő hónapokban aztán gondolatban még vagy ezerszer újraélte a jelenetet. Mindig arra jutott, hogy Ádám hihetetlenül barátságos és közvetlen volt. Nem érezte vele, hogy ő meg milyen béna volt azzal a suta kérdésével.

– Szóval, hogy nem akarnánk-e megint elmenni egy koncertjükre? – rángatja vissza Andris a jelenbe a gondolataiba merült Fannit. – Persze, csak ha ez neked lelkileg oké!

Vagyis a barátai abban a hiszemben voltak, hogy apukája halála miatt nem hozakodott elő az utóbbi időben a Riverside- és az Ádám-témával! Jól esik Fanninak a szavaik mögött rejlő tapintat és együttérzés. A valóság azonban távol áll a feltételezésüktől. Az igazság az, hogy miután megszerezte az aláírást, fokozatosan átalakult a rajongása.

Addigra nagyon sok mindent megtudott Ádámról, látta őt színházban, hallotta zenélni, sőt, még beszélhetett is vele. De egyre inkább azt érezte, hogy innen nem tud továbblépni. Valójában nagyon szerette volna jobban megismerni a fiút. Mélyen, igazán. Azt, hogy milyen a hétköznapi élete, hogyan gondolkodik, mit érez. De egyre inkább felismerte, hogy ebben a törekvésében falakba ütközik. Hiába megy el még egy előadásra, újabb bulikba, azzal sem kerülhet közelebb az igazi Ádámhoz. Így aztán nem emlegetett újabb koncertet Petráéknak. Az újkeletű takarítói munkájáról meg végképp nem tett említést nekik. Hogy azért-e, mert szégyellte vagy esetleg túl bizalmasnak érezte az új jellegű kapcsolatot Ádámmal, azt maga se tudta volna eldönteni.

Mindenesetre, ahogy átgondolja Andris kérdését, arra jut, hogy végül is miért ne? Miért ne mehetnének el megint egy Riverside-koncertre? Mostmár nem különösképpen Ádám miatt, de a buli kedvéért? Biztos benne, hogy apja csak örülne, ha szórakozni látná.

– Szerintem jó ötlet! Még jót is fog tenni egy kicsit kimozdulni! – válaszolja vidáman Fanni. – Majd kiderítem, mikor és hol zenélnék megint!

– Na, szuper! Akkor ezt megbeszéltük! – könnyebbül meg Andris, hogy túlesett az érzékeny témán. Petra pedig a fiúra kacsint, amivel annyit üzen neki: „Látod, mondtam, hogy nem lesz ezzel gond! Belevaló csajszi ez!”

A szombati egész napos eső után még ma is kerülgetnie kell a pocsolyákat, ahogy a metró aluljáró felé igyekszik. Útközben szokás szerint szemügyre veszi a könyvesbolt és a cipős kirakatát, megállapítja, hogy ma is tele van a Meki, és most is óvatosan rásandít az aluljáró mellett kolduló öregasszonyra, aki ugyancsak a megszokott utcaképhez tartozik. Fanni hazafelé tart az egyetemről, és közben a délelőtti

beszélgetés jár a fejében. Hogy mennyire meglepte, amit Andris mondott, persze pozitív értelemben, meg hogy nemigazán volt őszinte velük. Vagy legalábbis nem osztott meg velük minden részletet. Jó barátok ők, minden egyetemi dolgot meg lehet velük beszélni, de azért a mélyebb érzéseibe sosem avatná be őket.

Ahogy ezeken töpreng, eszébe jut, hogyan is kapta a munkát. Elképesztő véletlen volt, a sors igazi furcsa fintora. Vagy talán a Gondviselés? Ki tudja? Mindenesetre január végén elment fodráshoz. Nem járt gyakran, egyenes, hosszú barna haja nem igényelt gyakori igazítást, de azért időnként mégis levágatta a töredezett hajvégeket. A szalon amolyan vérbeli helyi pletykaközpontként működött. Szilvi, a fodrász, aki vagy harminc éve ugyanazt az üzletet vitte, gyakorlatilag végig szóval tartotta a vendégeit. Sőt, azokat sem felejtette el bevonni, akiknek éppen festék volt a hajukon, csavarók a fejükön, vagy csak egyszerűen a sorukra vártak. Így tehát élénk és folyamatos kerekasztal beszélgetés zajlott. Ha valahol, ott minden fontos információra szert lehet tenni a város életéről.

Fannival nehezebb dolga volt Szilvinek – neki már Szilvi néninek, „hiszen a lány még gondolatban se volt, amikor ő már vágta az anyja haját”. Szóval Fanni nem volt az a szószátyár típus, de a rutinos fodrász így sem jött zavarba. Kérdezgette az iskoláról, a bejárás nehézségeiről, a barátairól, a pesti szórakozóhelyekről és persze adódott a téma: „Hogy vannak most, az apja halála után? Hogy viseli az anyja, az öccse? Nem is tudja, kívánt-e ő már részvétet?! Mindenesetre végtelenül sajnálja, ami történt! Sanyi igazán jó ember volt, mindenkinek ott segített, ahol tudott! Hiába, mindig a jók mennek el! És hát biztos nincsenek most könnyű helyzetben.” Ám ekkor megakadt egy pillanatra a szóáradatban. Felcsillant Szilvi néni szeme, mert nagy ötlete támadt!

– Tényleg, nem akarnál egy kis mellékest? Biztos jól jönne most a pénz! Tegnap volt itt a Juditka, tudod, a Szilágyi ügyvéd úr felesége. És épp mondta, hogy szóljak már neki, ha tudok valakit. A fia nemrég költözött külön és hozzá keres bejárónőt. Tudod, kicsit kitakarít, kimos, elpakol, ilyesmi. Nem nagy dolog, csak hogy ne egye meg a kosz a srácot. Mert hát annak se kedve, se ideje a takarításra. A Juditka meg úgy van vele, van dolga neki otthon épp elég, nem akar még a fiához is járni. Szóval, nem lenne kedved? Asszem, azt mondta, csak heti egy-két alkalom, itt, nem messze, az új lakóparkban. Színészkedik a fiú, meg talán zenél is. Nem sokat van otthon, délután is tudsz menni. Az egyetem mellett beleférne, nem? A fizetéssel meg ne legyél szégyenlős! Van nekik elég! Az ügyvéd úr jó körökben forog!

„Micsoda?! Hogy a Szilágyi Ágoston ügyvéd úr fia? És színész?” – kapta fel a fejét most Fanni.

– És hogy hívják a fiát? – tette fel mostmár hangosan a kérdést.

– Na, az jó kérdés! Talán Áron? Vagy Ádám? Nem is tudom. Amúgy helyes fiú, régebben még hordta ide az anyja. De mostmár felvitte az Isten a dolgát, valamelyik nagy pesti színházban játszik, nem is tudom, melyiket mondta az anyja. Mostmár biztos ott csinálják a haját!

Fanni szíve nagyot dobbant! Lehet, hogy Szilágyi Ádám? Az a Szilágyi Ádám?! És lehetséges, hogy Dunakeszin laknak, és ő még csak nem is tudott róla? Persze ilyen személyes adatokat nem osztott meg a

közösségi oldalain, nyilván. Neki meg meg sem fordult a fejében ilyesmi. De tényleg ez a valóság? Ez tényleg vele történik? Nem is merte elhinni!

Próbálta palástolni izgatottságát, mert tudta, hogy Szilvi néni gyakorlott szeme mindent kiszúr, és akkor mindjárt kombinálni kezdene. Úgyhogy nyugalmat erőltetett magára, ahogy válaszolt:

– De jó, hogy rám tetszett gondolni! Szívesen vállalnám!

Másnap már a Borókás Lakópark negyedik emeleti, dunai panorámás lakásában ült, és Jutka nénivel egyeztetett a munka részleteiről.

Az ügyvédné először kételkedéssel fogadta Szilvike javaslatát. Nem kifejezetten egy 21 éves egyetemista lányt látott a szemei előtt takarítónőként. Igazából valami rutinosabb, idősebb asszonyra gondolt. De Szilvike biztosította róla, hogy a lány jóra való, dolgos családból származik, ismeri őket évtizedek óta. És hogy ősszel halt meg az apuka, meg van egy kisöccse is, jól jönne nekik a pénz. Úgyhogy Jutka néni úgy volt vele, megér egy próbát a dolog, főleg, ha segíteni tud vele egy nehéz helyzetbe került családnak.

Végigjárták a lakást, átbeszélték, mit is kellene pontosan csinálni. Megegyeztek a fizetésben – ebben igazán nagyvonalúnak bizonyult az ügyvédné –, és az időpontokban is. A hétfő és péntek délután 3-6-ig Fanni egyetemi óráival is összeegyeztethető volt, és Jutka néni szerint így Ádámot se kell majd sokat kerülgetnie munka közben. „Délutánonként többnyire szinkronizál, esténként előadása van, ha minden igaz, péntekenként meg az együttesével próbál. De azért majd persze vele is összehoz egy találkozót, mégis tudja már, kinek a ruháit mossa!” – nevetett az asszony. „Azt tudom én pontosan, ne tessék izgulni!” – gondolta magában Fanni, de persze szólni nem szólt semmit. Még maga sem tudta, mi fog ebből az egészből kisülni...

„És, ha mindent megbeszéltek és Fanni vállalja a munkát, akkor legközelebbre csináltat neki kapukártyát és lakáskulcsot, és akkor onnantól szabadon közlekedhet. Ha bármi kérdése van, nem talál valamit vagy bármi gondja akadna, hívja nyugodtan őt. Ádám mindig olyan elfoglalt, meg amúgy se lenne nagy segítség... Nem hiszi, hogy magától megtalálná otthon akárcsak a takarítószerket...” – és megint elnevette magát. „Akkor, ha részéről is rendben, jövő héten már kezdhet is!”

És természetesen Fanni részéről is rendben volt, úgyhogy februártól hivatalosan is Szilágyi Ádám színész bejárónője lett.